

fri tidligere. Men det er imidlertid her med Hensyn til dette Spørgsmaal ikke det Afgjørende; denne Betragtning er kun fremført overfor den høitærede Ministers almindelige Bemærkninger. Men hvorledes stiller det sig med Dvelferne for Bataillonerne efter Forsvarscommissionens Forslag. Der forlangtes for Liniebataillonerne kun 30 Dages Dvelse aarligt, men vi have givet dem 45 Dage, og der forlangtes for Forstærkningsbataillonerne, at de „kunde“ indkaldes hvert andet Aar 15 Dage. Men hvorledes iøvrigt? Saaledes, at man haabede, at de 10 af disse Forstærkningsbatailloner kunde dannes temmelig hurtigt, hvorimod der vilde gaae indtil 10 Aar hen, inden hele Forstærkningen blev fuldt organiseret, og de sidste 10 Batailloner ere altsaa dem, som Forsvarscommissionen, da den ikke vilde, at man skulde tage det ældre Mandskab, meente, at der vilde gaae lang Tid hen, inden de bleve fuldstændigt dannede. Da Forslaget fra Regjeringen i 1867 kom til os, vare de 10 yngste af Forsvarscommissionens Forstærkningsbatailloner forandrede til 10 Reserverbatailloner med et noget stærkere Befalingsmandskab. Men saa undergil det — og det fortryder jeg ikke paa, jeg troer, at det var overordentlig rigtigt — endnu en Forandring til en fuldstændigere Organisation og til en fyldigere Dvelse, end der var paataent af Forsvarscommissionen og foreslaaet af den nuværende høitærede Krigsminister; thi det var hvert andet Aar indtil 400 Mand i 15 Dage — saaledes lod Forslaget da fra Krigsministeren. Nu lyder det i hvert andet Aar i 30 Dage indtil 800 Mand. Jeg skal forklare dette noget tydeligere ved Hjælp af nogle Tal. Selv om vi nu alle 3 Esteder i Forsvarscommissionens Forslag, i Regjeringens Forslag og i Hærloven satte „skal“, hvor der i § 28 i Hærloven staaer „kan“, saa vil man udenfor de 20 Liniebatailloner efter Forsvarscommissionens Forslag faae Dvelfer til et Tal, der svarer til 1 Mand i 60,000 Dage, og efter Regjeringens oprindelige Forslag det samme Antal Dvelfer, svarende til 1 Mand i 60,000 Dage. Men i Hærloven er der for de 10 yngste Batailloner, som før kaldtes Forstærkningen, men nu ere blevne ordnede i Re-

serverbatailloner og kunne møde i Marken strax ved Eiden af Liniebatailloner, for dem er der allerede lovbestemt vedtaget — hvilket kan komme til fuld Gylldighed, naar den Tid kommer, at vi kunne naae op til 800 Mand i 5te og 6te Aargang —, at Dvelferne skulle anløbe: 1 Mand i 120,000 Dage. Det er det dobbelte Tal af det, der var foreslaaet af Regjeringen og navnlig af Forsvarscommissionen; og dertil maae endnu efter den ovenfor anvendte Regel lægges Dvelferne ved de 5 Forstærkningsbatailloner. Vi faae da 150,000, medens der i de nævnte tidligere Forslag kun er Tale om 60,000, eller hvis vi heelt igjennem ikke tage Hensyn til Dvelferne for de 10 ældste Forstærkningsbatailloner, faae vi i Forsvarscommissionens Forslag 30,000 og i Regjeringens Forslag 30,000, men i Loven 120,000 Dage. Hertil maa jeg dog endnu føie til Forklaring, at den Forøgelse af Dvelferne for Reserverbataillonerne, som her er nævnt, skete ved et Compromis med Regjeringen, idet den afsted Noget af den foreslaaede første Uddannelsesetid; dette være sagt til Forklaring af Regjeringens Stilling. Da Forsvarscommissionen imidlertid ikke i Gjennemsnit har foreslaaet nogen høiere første Uddannelsesetid end den, der er vedtagen i Loven, er der ialfald ingen saadan Indrømmelse at gjøre ligeoverfor dens Behandling af den heromhandlede Sag. Efter disse Betragtninger paastaar jeg, at Forudsætningen for Ordningen af de nuværende Forstærkningsbatailloner kun har været den, at der vil hengaae flere Aar inden vi kunne sige, at Forstærkningen er organiseret, og at Lovens „kan“ derfor kun betyder en Anvisning paa Fremtiden for, hvorledes der var at forholde med Hensyn til Forstærkningsbataillonerens Dvelse, og bliver Hærloven i den Henseende usforandret ved Revisionen, da nærer jeg ingen Tvivl om, at man vel under almindelige Forhold, dog ikke som Regel, ofte vil komme til at erkjende Nødvendigheden af at indkalde disse Batailloner til Dvelfer, navnlig naar vi naae det Tidspunkt, at man kan indkalde alt tjenstdygtigt Mandskab, og ikke just dem, der have trukket Lod og ikke kunne stille for sig. Jeg troer, at vi ganske velig kunne hævde, at det Mandskab, her er Tale om, som har været